

Moj prvi svet

Rud. Pečjak

Mikica Mokica

(Dalje.)

15.

Sonce zahaja za gore.
Čebelice prihajajo domov in vse trudne
padajo pred svoje hišice.

Mikica Mokica je čbelica, zato mora
zapustiti svojo mamico in si mora poiskati
mamo kraljico, ker bo kmalu noč.

Mikica je zletela z mamine roke v me-
deno ozračje. Zletela je v hiško, na kateri
je bil narisana lev z mogočno grivo.

K Mikici so pritekli iz hiške stražniki
in jo zagrabili. Kričali so:

»Ti pa nisi naša.«

»Ne dišiš po naši kraljici.«

»Sovražen ogleduh.«

»Ven z njo! — Ropar!« —

»Mamo kraljico iščem — ljube čebelice,« jim je odgovorila Mikica.

»Ho-ho-ho — da bi jo umorila — kaj ne — —«, so se zakrohotali
stražniki.

»O — to pa že ne — to pa že ne. Saj sem pridna in dobra
čbelica.«

»Laže.«

»Pritepenka.«

»Ne lažem, ne,« je kriknila Mikica. »Saj ji nesem vendar medka
in pogačice. Kaj ne vidite — sestrice čebelice?«

»Prevarala bi nas rada,« je kovcnil eden izmed stražnikov.

»Saj imaš svojo kraljico,« je zabrundal drugi.

»Ali ti je umrla kraljica,« jo je vprašal tretji bolj prijazno.

Mikica jim je odgovorila: »Nimam kraljice in tudi umrla mi ni. Jaz sem tista majhna punčka s plavo kapico in rdečim krilcem, ki se je vsak dan igrala tule na vrtu. Saj me poznate — punčko tistega atka, ki vam je hiško naredil.«

»Kaj pa štramaš — kakšna punčka pa si ti?!«

»Tista punčka, ki sem se spremenila v čebelico.«

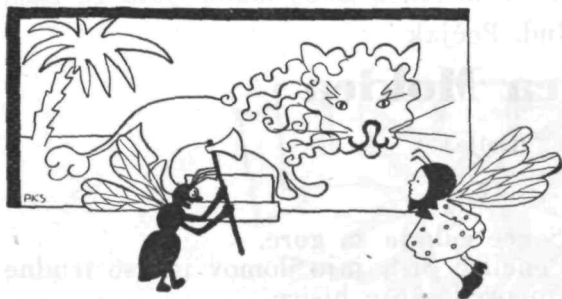
»Ho-ho-ho —,« so se zopet zasmejali vojaki. »Od kdaj pa se punčke spreminjajo v čebelice?«

»Saj vidite, da se tista punčka več ne igra na vrtu. Pa vprašajte mamo in atka, ki tamle sedita, če imata še tisto punčko Mikico Mokico.«

»Kakšno Mikico Mokico,« so se začudili vojaki stražarji.

»Tako je bilo tisti punčki ime. — Čebelice sestrice, sprejmite me pod streho, da ne bom umrla. Pridna bom in ubogala!« Govorila je tako iskreno, da so ji stražniki verjeli, razen enega, ki je še vedno trdil, da je Mikica le roparski ogleduh.

»Kako bi bila ogleduh, ko vas imam tako rada,« je vzkliknila Mikica. »Saj ste vendar čebelice mojega atka.«

»Vsi ogleduhi govorijo sladko,« je zopet zamrmral tisti nejeverni stražnik.

Stražniki so sklenili, da jo sprejmejo; toda stražiti bo morala še nocojšnjo noč pri vratih; da jo preizkusijo.

Dva vojščaka sta jo odpeljala v hiško. Mikica je venomer ponižno prosila:

»Zlate čebelice — sprejmite za sestrico ubogo čebelico, ki nima ne liške, ne sestric, ne mame kraljice —. Medka vam nesem in pogačice — — —«

16.

V čebelnem panju je polno lončkov medu in pridnih čebelic. Tam prijetno diši, tako domače, da bi najrajši vse čebelice kar objela. Po mami kraljici diši vsa hiška. Pa kako so pridne čebelice; nekatere zidajo lončke, druge jih pokrivajo, tretje pometajo hiško, četrte skrbe za mlade čebelice, jih pitajo, božajo in jim prepevajo:

»Ci-ci-ci-ci-cij
medka se napij —«

Najmlajše čebelice pa ležijo v voščenih zibelkah in v ustih imajo cuceljčke. V enem kotu je šola. Stara čebela razlaga mlajšim, kako se medek nabira in pogačice, kako se naj pajka in sršena varujejo. Kdo pa so tisti debeluharji, ki sedijo tam za lončki medu in tako debelo gledajo? — To so pa troti postopači. Lenuhi srkajo samo med. Nekateri pa že od zaspanosti kar kimajo ali celo spiyo. Kako zehajo. — Kako je vendar vse to lepo — prav kakor ji je atek pripovedoval.

Čebelice so postale nemirne, ko so zagledale Mikico. Začudeno so izpraševale stražnika, če ni ogleduh, ali celo roparica. Ta jim je pojasnjeval, da je izgubljen sirotica.

»Kje pa prebivajo take lepe čebelice?« — je vprašala mlada čebelica, ki je komaj iz zibelke prilezla.

»Nikjer ni takih čebelic,« sta razlagala stražnika. »Ta je bila prej punčka — čisto prava punčka, pa se je v čebelico spremenila.«

»Ali ni lepo biti punčka?« — je zacicala mlada čebelica.

Mikica se je spomnila svoje mamice in je žalostno odgovorila:

»O, lepo — lepo je biti mamina punčka.«

»Zakaj pa si se spremenila v čebelico, če je lepo biti punčka?«

»Mami sem rekla, da bi bila rajši metuljček ali pa čebelica kakor njena punčka.«

»Zakaj si pa to rekla?«

»Da bi medek papala —.«

Vse čebelice so se gromko zasmejale in pričele božati ubogo Mokico. Smilila se jim je.

»Kaj je res medek tako dober, da se punčka spremeni v čebelico?« se je oglasil nežen glasek iz zibelke.

»Dober je, tako dober pa ne,« je vzkliknila Mikica. »Zdaj nimam nobene mame. Zato sem prišla k vaši mami kraljici, da bi bila njena punčka.«

»Kakšna punčka — čebelica, pa ne punčka,« so se zasmejale čebelice.

Zdajci je Mikica zaslišala čudovito lepo pesem. Gruča mladih čebelic je pela — ne daleč od nje:

»O moj preljubi dragi dom —.«

Čebelice so pele o kraljici, o hiški, o lončkih medu, o rožicah. Med čebelicami se je nekaj čudovito lepo svetilo. Mikica je vztrepetala od veselja. Mamo kraljico je zagledala. Na glavi je imela majceno, majceno zlato krono, ki je sijala kot lučka. Stražnika sta jo popeljala naravnost k njej.

Mikica se je kraljici lepo priklonila, kot jo je naučila še njena mamica in jo lepo pozdravila:

»Ljuba zlata mama kraljica.«

Kraljica se je nasmehnila in jo vprašala: »Odkod pa si mala, ki si tako lepa?«

»O kraljica, ti si še stokrat lepša, kot sem jaz.«

Kraljica se je drugič nasmehnila in jo pobožala. »Čigava pa si?«

»Zdaj sem tvoja, prej sem bila pa punčka.«

Kraljica se je tretjič nasmehnila in zopet pobožala Mikico. Zdaj sta stražnika poročala kraljici, nato pa sta odvedla Mikico k lončkom, da je stočila medek in odložila pogačice.

Mikica je bila vsa srečna, ker je imela spet hiško, mamico in sestrice.

17.

Noč je. Strički murenčki godejo, kresničke svetijo, žabice regljajo, kužki na vasi pa lajajo ...

Čebelice stražijo svoj preljubi dragi domek in pojo:

»Mi smo na straži prelepe kraljice...«.

Med stražniki je tudi Mikica. Nemirna je in vesela obenem. Če pride sovražnik, bo branila dom in kraljico kot prava junakinja, čeprav umrje.

»Lepa je smrt za dom in kraljico...«, pojo stražniki in Mikica z njimi.

Tudi v hiški čebelice pojo. Ne. Sama kraljica poje. Poje prelepo o stari kraljici, ki je pred letom dni zapustila hiško, ko je sedanja kraljica ležala še v zibelki. Poje o čebelicah sestricah, ki so bile tako pridne, da so poln domek medka nanosile. Poje o mladih kraljicah, ki še v zibelkah ležijo. Čebelice pa ji odpevajo:

»Zdrava kraljica — zdrava kraljica...«

»Ali vsako noč kraljica tako lepo poje,« je vprašala Mikica stražnika.

»O ne —,« ji je odgovoril vojščak. Danes smo zadnjo noč v tej hiški, pa se kraljica poslavlja od nje. Jutri poletimo vse stare čebelice s kraljico pod milo nebo in si poiščemo nov domek. To hišico pa prepustimo mladim kraljicam in mladim čebelicam. Preveč nas je že.«

»In tudi ves medek, ki ste ga nanosile, zapustite mladim čebelicam?« se je začudila Mikica.

»Tudi — tudi — kajpak. Le napijemo se ga za slovo.«

»Pri nas doma bi se pa gotovo za medek stepli. Še za bonbončke smo se in še zlasali povrh.«

»Čebelice se med seboj nikoli ne prepiramo in stepemo. To delajo samo ljudje.«

»Joj, potem so pa čebelice bolj pametne,« se je začudila Mikica.

»Jaz tudi mislim, da so,« je ponosno dejal vojščak.

»Ali bom tudi jaz odšla jutri z vami? Kraljico imam tako rada.«

»Seveda boš. Jutri bo naš veliki praznik v življenju, ko bomo v zlatega soncu zarajale okoli kraljice.«

»Pa če se bodo nekatere čebelice uprle in ne bodo hotele zapustiti lončkov meda, ki so ga same nanosile? — Kaj pa potem?«

»Čebelice se nikoli ne upro.«

»Pri nas doma smo se pa včasih uprli — atku in mami.«

»Čebelice delamo samo za dom in kraljico in mislimo samo na dom in kraljico, zato se ne upiramo in ne tepemo.«

»In nikoli se ne prepirate, katera je več medka prinesla?«

»Saj sem ti že rekla, da ne. Saj nimamo časa. Vse delamo in medek je nas vseh. Zakaj bi se potem prepirale. Če več medka nanesemo, več ga imamo. Ti pa še vedno govoriš kot punčka.«

»Mi smo stražarji prelepe kraljice...«, so zopet stražniki zapeli v tiho noč. Po hišici pa je donelo: »Zdrava kraljica — zdrava kraljica...«

— — — — —

»Mikica Mikica — moja uboga, uboga punčka —«, je zaslišala Mikica od daleč žalosten glas. »Kaj te je volk pojedel — ali te je medved vzel — ali so te cigani ukradli —. Kje si moja zlata punčka —«. Njena mamica je hodila po vrtu in jokala.

»Tukaj sem — mamica. Na straži stojim. Domek in medek varujem in kraljico pred sovražniki. Mamicaaaaa!«

Mamica je odšla. Ni je več. V daljavi je utonil žalosten glas: »Kje si moja zlata punčka...«.

»Uboga Mikica,« so jo tolažili vojščaki. »In uboga tvoja mamica.« Mikici je bilo spet hudo — hudo.

18.

Pred hiško je nekaj zaškrbljalo, zacapljalo, zabrskalo. Črn kupček se je premaknil, obstal, premaknil. Stražniki so skočili v vrsto in zapeli:

»Mi smo vojščaki prelepe kraljice...«.

Mikica je bila v sredi med stražniki. O, za dom in kraljico je pripravljena tudi življenje dati. Čebelice so miroljubne in pohlevne. Nikomur nič žalega ne store. Toda v svoj domek nikogar ne puste. Rajši vse umrjejo.

»Kdo je?«

»Saj ne bom nobene pohrustala. Bojim se vas, ker pikate. Le povohala bi rada, ker iz vaše hiške tako lepo diši.«

»Kadar domek varujemo, nikomur ne verjamemo, le v svojo moč zaupamo,« so v zboru zaklicali vojščaki.

»Kdo je?« —

»Kaj me res ne poznate — čebelice? Jaz sem miškica Miškonka. Lačna sem — tako sem lačna. Vaše umrle sestrice bom pokopala v svoj želodček — saj dovolite. Vidite, sinčka Mišlinčka imam in punčko Mišlunčko. Ubožčka — vam rečem. Tu pod vašo hišico v posteljici ležita. Sirotka sta tako lačna. Saj dovolite. Pravljičice vam bom pripovedovala. Če hočete, tisto: kako se je kamenček spremenil v cukrček — ali pa pravljico o mucu maci in njeni strašni taci — če hočete —«. Nemirno je mama miškica gledala okoli sebe.

Cop — lop!

Nekaj ogromnega, belega je skočilo in padlo na miškico. Miškica je tako žalostno zajokala, da so korenjaški stražniki kar vzdihnili.

»Moj sinček Mišlinček — moja punčka Mišlunčka,« je vekala mamica Miškonka. Glas ji je čedalje bolj slabel, jecljal, grgal, končno v temi zamrl.

Strašna muca maca jo je odnesla.

Pod hiško sta zacvilila in zajokala fantiček Mišlinček in punčka Mišlunčka. Mikica je slišala, kako sta obupno javkala: »Zdaj bova pa umrla — ko mamice več nimava — zdaj bova pa umrla...«

Kresniček se je zaletel ob hiško in padel prav pred vrata naravnost med vojščake. Stražniki so planili nadenj in ga zgrabili. Ubogi kresniček se je tako prestrašil, da je obležal kakor mrtev. Če bi ne bilo Mikice, bi bil gotovo umrl.

»Mi smo na straži prelepe kraljice...«, so zapeli stražniki.

»O, saj ta je pa priden.« je hitro vzkliknila Mikica in pobožala kresnička. Kresniček je odprl oči, pa jih takoj spet zaprl. »Poznam ga. Svetil mi je v hiško k stričku murenčku. Še plesali smo. Ubogi fantiček kresniček — nikar se nič ne boj, pa povej, da si priden.«

Zdaj so ga stražniki spustili. Kresniček se je res ojunačil in povedal čebelicam, da je tako plesal po zraku, da je kakor pijan padel med čebelice. Danes so imeli praznik. Nevestice so si izbirali. Punčke kresničke ležijo v travici, kresnički fantički pa po zraku

plešejo in pojejo. Ko se naplešejo, popadajo v travo. H kateri kresnički kdo pade — tista je njegova nevestica.«

V hiški je pela kraljica. Poslavljala se je za vedno od doma, od lončkov medu, od čebelic, ki so še v zibelkah, od vsega — vsega ...

Pod hiško pa sta jokala po mamici siroti Mišlinček in Mišlunčka. Čebelice so stražile svoj preljubi domek.

»Ljubi kresniček — ali greš z menoj, da mi boš svetil. Tako se mi smilita Mišlinček in Mišlunčka,« je rekla Mikica. »Potolažiti ju grem. Ubožčka sta.«

Mikica in kresniček sta jo mahnila pod hiško. Kresniček je šel naprej in svetil. Na mehki posteljici sta ležala bratec in sestrice in jokala, prav za prav tulila. Tako grozno sta jokala, da je bila posteljica že vsa mokra od solz.

»Pa si dobita drugo mamico, ko je vajino mamico odnesla muca maca,« ju je nagovorila Mikica.

»Druge mamice ne dobiva — zdaj bova pa umrla — zdaj bova pa od lakote umrla,« sta kar naprej tulila in se vroče objemala. »Preveč sva še majčkena, zato bova umrla ...«

»Jaz pa nekaj vem, Mišlinček in Mišlunčka,« je veselo hlipnila Mikica. »Kako bi bilo lepo, če bi se tudi vidva spremenila v čebelici, pa bi imela mamico kraljico. Tako je dobra in zlato krono ima. Ali bi jo imela rada — ali bi jo imela?« —

»O, kako bi jo imela midva rada — samo da bi mamico dobila,« sta zopet zatulila.

Mikica je s kresničkom zaplesala od samega veselja.

Kaj se je zgodilo? S posteljice, kjer sta ležala Mišlinček in Mišlunčka, sta zlezli dve čbelici. Resnično, dve pravi čbelici, samo na glavicu sta imeli dve majceni miškini ušesci.

Mikica je oba objela in poljubila, nato pa ju nagajivo pocukala za tista majcena ušesca in ju odpeljala v hiško. Kresniček se je pa kar poslovil, še preden so prišli k straži. Rekel je, da se stražnikov tako boji, da bi najbrž od strahu umrl, če bi jih še enkrat zagledal. Zahvalil se je Mikici, da ga je rešila smrti. In lučka je zaveslala v temno noč. (Dalje.)

Šopek čeških

O gozdu

(Narodna pripovedka. Zapisal X. B. Pelikan.)

V davnih časih se je raztezal med dvema mestoma razsežen gozd. Pravili so, da v njem straši in zato je vsakdo gledal, da je šel skozenj še za dne. Nekoč je prišel v gostilno enega teh mest star kmet. Naročil si je jedi in pijače. Ko je plačal, ga je gostilničar vprašal, kam je namenjen. »V mesto onkraj gozda,« je odgovoril kmet. Gostilničar ga začne pregovarjati, naj bi ostal čez noč pri njem; lahko bi se mu v gozdu kaj pripetilo, kajti v njem straši. A kmet se ni dal pregovoriti. Rekel je, da se ničesar in nikogar ne boji. In je odšel.

Prišel je tako do srede gozda brez vsakršne neprilike. Že je mislil, da ga je hotel gostilničar le prestrašiti, ko se je zaslišal iz gošče žalosten glas: »Kam naj denem? Kam naj denem?!« Kmet se je ustavil in dobrovoljno odgovoril: »Kjer si vzela, tja deni!« Komaj